

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **O. B., nar. X**
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
t. č. v X
sídlem X

zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křižíkova 279/8, Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 21. 11. 2020, č. j. KRPS-285986-21/ČJ-2020-010022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2020, č. j. KRPS-285986-21/ČJ-2020-010022, se ruší v části výroku, jíž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. „a“ zákona č. 326/1999 Sb.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému advokátovi, Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 1. 12. 2020, doručenou soudu dne 2. 12. 2020 a doplněnou dne 28. 12. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce prostřednictvím ustanoveného advokáta namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřijatelné z hlediska důvodu podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pro který ho žalovaná zajistila, tedy že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek tím, že porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví (dále jen „MZ“) ze dne 17. 11. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-37/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření MZ“; *ochranné opatření je datováno dnem 16. 11. 2020, účinné bylo od 17. 11. 2020, zrušeno bylo ke dni 3. 12. 2020 - pozn. soudu*) a vstoupil na území České republiky bez zohlednění speciálních požadavků stanovených tímto nařízením pro ochranu před šířením nemoci COVID-19. Žalobce je přesvědčen, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou měla žalovaná zohlednit, konkrétně na rozsudky ze dne 17. 9. 2019, č. j. 5 Azs 13/2013-30, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016-55, a ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016-30.
3. Žalobce rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu dovozuje, že intenzita narušení veřejného pořádku musí dosáhnout intenzity potřebné pro trestněprávní odpovědnost. V případě žalobce však ze správního spisu nevyplývá, že by byl odsouzen v trestním řízení nebo že by proti němu vůbec bylo trestní řízení zahájeno, naopak lze ze správního spisu dovodit, že příslušný státní zástupce nedal souhlas se zadržením žalobce ani s vedením zkráceného přípravného řízení. Žalobce má za to, že jeho jednání nenaplnuje požadavky skutečně závažného ohrožení veřejného pořádku, neboť jeho provinění spočívalo v nerespektování karanténního opatření postaveného na roveň karanténě podle § 64 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Nelze hovořit o tom, že by snad žalobce měl šířit nakažlivou nemoc, nebo se měl dopustit trestněprávně relevantního jednání, a již vůbec ne vědomě. Žalobce si toliko přesně nezjistil podmínky vstupu na území České republiky. Dle žalobce proto jde o zneužití institutu zajištění, neboť k takto razantnímu zásahu do osobní svobody lze přistoupit jen v těch nejzávažnějších případech. Žalobce poukazuje rovněž na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, č. j. 41 A 60/2020-31, v němž byla obdobná situace řešena a s jehož závěry se žalobce ztotožňuje.
4. Žalobce namítá, že nezákonně byl aplikován i důvod podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona

o pobytu cizinců, přičemž nepřijatelná je i úvaha o nepoužitelnosti využití institutu zvláštních opatření. Žalobce poukazuje na to, že jeho nelegální pobyt na území České republiky byl přinejhorším „prostým“ nelegálním pobytem, a z ničeho neplyne, že by žalobce měl jakýkoliv motiv v tomto pobytu pokračovat, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nespolutracovat s žalovanou. V této souvislosti odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce nemožnosti uložení zvláštních opatření při vědomém dlouhodobém nelegálním pobytu na území České republiky spojeném s výkonem nelegální práce. Z jeho závěrů dle žalobce plyne, že musí být dány konkrétní důvody pro existenci závěru o naplnění podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to tím spíše, pokud správní orgán k zajištění přistoupí a vyloučí i uložení zvláštních opatření. K tomuto ovšem v případě žalobce nedošlo, žalovaná důvod zajištění fakticky opřela pouze o existenci zahájení řízení o správním vyhoštění a dále o spekulace o tom, že by se žalobce mohl nelegálního pobytu dopouštět i nadále. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce jednoznačně porušil ochranné opatření MZ stanovené k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19, navíc v době příjezdu nedisponoval potvrzením vydaným lékařem nebo orgánem ochrany veřejného zdraví o tom, že byl proveden test RT-PCR na přítomnost SARS CoV-2 s negativním výsledkem, který není starší čtyř dnů, ani svůj vstup neohlásil krajské hygienické stanici, která by rozhodla o nezbytných karanténních opatřeních, případně o izolaci podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalobce vstoupil na území České republiky, aniž by s ohledem na znění ochranného opatření MZ splňoval některou z výjimek pro možnost vstupu na území České republiky a v důsledku toho setrval na území v přímém rozporu s ochranným opatřením MZ. Žalobci proto musel být proveden test na přítomnost viru SARS-CoV-2 na náklady České republiky. Dle žalované jednáním žalobce prokazatelně došlo k narušení veřejného pořádku. Žalobce byl zajištěn policejní hlídkou na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu.
6. Ke vstupu na území České republiky využil neoprávněně dopravní prostředek (bez vědomí řidiče), neboť cestoval ukryt v podvozku vozu. Uvedl, že cestovní doklad vlastní, ale úmyslně jej odeslal zpět do Alžírsko, přičemž si byl vědom skutečnosti, že bez platného cestovního dokladu nebyl oprávněn vstoupit a pobývat na území České republiky, členských států Evropské unie. Jeho cílovou destinací bylo Německo a následně Francie. Svým jednáním prokázal, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území České republiky a tím i států Schengenského prostoru. Žalobce uvedl jako hlavní důvod svého odchodu z Alžírsko nepříznivou ekonomickou situaci, nikoliv obavu z hroící mu újmy. K otázce uložení zvláštních opatření žalovaná uvedla, že z předešlého jednání cizince a zejména situace, která předcházela jeho zajištění, kdy na území České republiky přicestoval neoprávněně a v úkrytu, tedy nerespektování českých právních předpisů, je zjevné, že by uložení zvláštních opatření nebylo možné ani účelné. Žalobce nemá na území České republiky hlášené místo pobytu, nikoho zde nezná, nemá zde žádné osoby blízké ani příbuzné a nemá prostředky na složení finanční záruky. Již z protokolu sepsaného s žalobcem při jeho zajištění vyplývá, že má v úmyslu pokračovat až do Francie a je tedy dán předpoklad, že v případě propuštění žalobce ze zajištění, bude jeho cesta směřovat dále do Evropy a realizace správního vyhoštění nebude možná.
7. Žalobce již svým vstupem na území České republiky porušil vědomě jak právní předpisy

na úseku pobytu cizinců tak na úseku ochrany veřejného zdraví, přičemž uvedl, že o žádném opatření nevěděl, čili si nezjišťoval podmínky vstupu na území České republiky. Naopak si byl vědom, že není oprávněn cestovat na území států Evropské unie bez platného cestovního dokladu a platného pobytového oprávnění. Skutečnosti týkající se omezení pohybu osob a zákazu vstupu cizinců jsou přitom všeobecně známé a žalobce jakožto vysokoškolsky vzdělaná osoba si jich musel být dobře vědom, minimálně si musel být vědom toho, že nějaká opatření mohou existovat. Totožnost žalobce byla ověřována až v rámci protokolu účastníka správního řízení, žalobce nebyl jiným způsobem schopen totožnost prokázat. Skutečnost, že žalobce vstoupil na území České republiky bez jakéhokoliv dokladu totožnosti a nebyl žádným způsobem schopen svou totožnost, ani státní příslušnost prokázat, dává žalované důvodnou pochybnost o jeho státní příslušnosti s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 11. 2020), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. S ohledem na skutečnost, že oba účastníci souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 51 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Z úředního záznamu ze dne 21. 11. 2020 vyplývá, že dne 20. 11. 2020 kolem 23:50 hod. byla prostřednictvím Informačního systému MAJÁK kontaktována dozorcí služba Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „cizinecká policie“), že se u dálnice D1, na km 53,5, směr Praha, před čerpací stanicí Benzina pohybují dva cizinci (patrně migranti). Na místě byla přítomna již hlídka dálničního oddělení Bernartice. Po příjezdu hlídky na místo bylo zjištěno, že se jedná o dva cizince alžírské státní příslušnosti, kdy jeden z kontrolovaných cizinců (žalobce) uvedl, že jeho totožnost je O. B., nar. X. Žádný doklad, kterým by žalobce prokázal totožnost a oprávnění k pobytu u sebe neměl. Cizinecká policie uzavřela, že žalobce pobývá na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Na základě výše uvedeného vzniklo důvodné podezření, že žalobce porušil ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k ochrannému opatření MZ se na žalobce jako příslušníka tzv. třetí země nevztahovala výjimka pro vstup na území České republiky, tudíž nesměl na její území vstoupit. Tímto jednáním žalobce dále porušil ustanovení dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.
11. Na základě uvedených skutečností byl žalobce cizineckou policií dne 21. 11. 2020 v 01:00 hod. na místě zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii České republiky“). Poté byl eskortován na pracoviště cizinecké policie Praha Karlín za účelem provedení identifikačních a dalších procesních úkonů. Žalobce byl rovněž podroben vyšetření na

SARS-CoV-2 na letišti Praha Ruzyně. Lustrace podle uvedeného jména žalobce v dostupných evidencích cizinecké policie byla negativní. Žalobci bylo dne 21. 11. 2020 oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z důvodu pobytu na území České republiky bez platného cestovního dokladu, bez platného oprávnění k pobytu, jakož i bez testu na COVID 19. Žalobce byl téhož dne v 12:00 hodin vyslechnut, o čemž byl sepsán protokol. Žalobce vypověděl, že se jmenuje O. B. a je z Alžírsko. Dne 19. 2. 2020 odletěl z Alžírsko s cestovním dokladem do Turecka, konkrétně do Istanbulu, kde pracoval asi dva měsíce. Poté, dne 29. 4. 2020, odešel pěšky do Řecka do města Thessaloniki, kde zůstal asi 10 dní. Následně pokračoval autobusem do Albánie, přičemž řecko-albánskou hranici prošel bez kontroly. V té době již žalobce neměl svůj cestovní doklad, neboť jej poslal z Turecka zpět do Alžírsko na svou adresu. Následně pokračoval pěšky do Tirane, které opustil asi koncem června 2020, následně pokračoval autobusem do Černé Hory do města Podgorica a odtud rovněž autobusem do města Villusi, asi 30 km od Bosny. Pěšky se dostal do Bosny a Hercegoviny.

12. V Bosně zůstal asi 4 měsíce, byl ve středisku pro běžence v Sarajevu. Bosnu opustil tři dny před zajištěním. Ze Sarajeva pokračoval autobusem k chorvatským hranicím, do Chorvatska se mu však nepodařilo opakovaně projít. Nastoupil proto v Bosně do podvozku nákladního vozu, překročil tak hranice a pokračoval až do České republiky. Cílem cesty ale bylo Německo a poté Francie. V podvozku vozu mu byla velká zima, proto se rozhodl pokračovat pěšky po silnici, přičemž jej zadržela cizinecká policie. Dále žalobce uvedl, že jeho rodným jazykem je barbarština (*patrně berberština – pozn. soudu*), nicméně arabský jazyk ovládá slovem i písmem. Žalobce se cítil zdravý, uvedl, že netrpí žádnou nemocí, neužívá žádné návykové látky ani léky, netrpí žádnou nemocí. Uvedl rovněž svoji adresu v Alžírsku ve městě R.. Žalobce je svobodný, děti nemá, otec zemřel, matka žije na uvedené adrese, dále má dva bratry a tři sestry, přičemž všichni členové jeho rodiny jsou Alžířani a žijí v Alžírsku. Situace v domovském státě popsal jako dobrou, nicméně se špatnou ekonomikou. Žalobce je původem Amazig, přičemž jejich tradice se od alžírského národa liší. Žalobce uvedl, že v případě návratu domů mu nehrozí žádné mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí. Nikdy nepoužíval jinou identitu, nikdy nikde nežádal o mezinárodní ochranu.
13. Žalobce uvedl, že je vysokoškolsky vzdělaný, je učitel sportu. Vystudoval univerzitu M. B. D. ve městě Msila. Prozatím nepracoval, na cestu si vydělal brigádami. Nikdy neprodělal žádný vojenský či bojový výcvik. Cestovní doklad žalobce odeslal během cesty do domovského státu, aby o něj během cesty nepřišel. Jeho cílovou zemí byla Francie, kam se chtěl dostat přes Německo. Podmínky pro vstup do České republiky si nezjišťoval a není mu ani známo, že jsou na jejím území zavedena nějaká ochranná opatření. V České republice hodlá požádat o azyl. V předchozí době žádný test na přítomnost SARS-CoV-2 neabsolvoval. Do nákladního vozu v Bosně se dostal tak, že když měl řidič přestávku a spal, vlezl tajně bez jeho vědomí na podvozek a zde zůstal ukryt, dokud se kamion nerozjel, takto odcestoval až do České republiky. Řidiče kamionu žalobce vůbec nezná a nepřišel s ním vůbec do styku. Cestou měl kamion dvě přestávky, dle žalobce v Maďarsku a na Slovensku, toto zjistil díky svému mobilnímu telefonu. Žalobce si byl vědom toho, že bez platného cestovního dokladu nebyl oprávněn vstoupit na území České republiky a zdržovat se zde. Na otázku zda se má kam vrátit v Alžírsku, uvedl, že ne. Po smrti otce žalobce nic nezdedil a s ohledem na tradice svého národa Amazig nemůže u matky nadále bydlet. Ve Francii chtěl žalobce začít nový život.

14. Dále žalobce uvedl, že pokud by se vrátil do Alžírsko, musel by nastoupit vojenskou službu a navíc by jej čekal finanční postih, jelikož cestoval nelegálně po Evropě. V České republice zůstat nechce a do Alžírsko se vrátit rovněž nechce. Chce pokračovat do Francie. Žalobce nepožadoval vyrozumění zastupitelského úřadu země, jejímž je státním příslušníkem, ani žádnou jím určenou osobu zdržující se na území České republiky. Dále žalobce uvedl, že si je vědom, že porušil české právní předpisy, nicméně netuší, jaký postih mu hrozí. Jinak se žádného protiprávního jednání nedopustil. V České republice ani jinde v Evropské unii žádný majetek nemá, pouze prostředky na vycestování. Dále žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádné pohledávky ani závazky, včetně vyživovacích, či jiné vazby. Na území Evropské unie nemá žádnou adresu, ani není schopen za sebe složit finanční záruku. Umístění do záchytného zařízení by nebylo zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žádnou překážku ani důvod, které by znemožňovaly jeho vycestování z území České republiky, neuvedl.
15. Napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. V odůvodnění žalovaná po rekapitulaci skutkových okolností uvedla, že vzhledem k žalobcem uvedeným informacím má jeho zajištění za opodstatněné, neboť je zde nebezpečí, že by mohl nerespektováním ochranného opatření MZ narušit veřejný pořádek. Není možné, aby cizinci porušovali přijatá opatření k zamezení šíření infekčního onemocnění a vstupovali na území České republiky. Již ze skutečnosti, že žalobce vstoupil na území České republiky bez platného cestovního dokladu, povolení k pobytu a že porušil ochranné opatření MZ, je zjevné, že nehodlá respektovat české zákony ani ochranná opatření. Žalobce si rovněž musel být vědom epidemiologické situace, neboť pandemií je zasažena i jeho domovská země. Současně zneužil volného pohybu po Schengenském prostoru, do něhož však též vstoupil neoprávněně. Z těchto skutečností žalovaná usoudila na nebezpečí maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Závažné narušení veřejného pořádku spatřovala žalovaná ve vědomém a závažném narušování českých právních norem s odkazem na vymezení pojmu narušení veřejného pořádku v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, jako skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
16. K zajištění žalobce žalovaná přistoupila z toho důvodu, že při svém pobytu na českém území jednal v rozporu s morálními normami a zájmy chráněnými zákonem o pobytu cizinců. Mírnější donucovací opatření by nebyla účinná, neboť žalobce nedisponuje cestovním dokladem, nemá dostatečnou finanční hotovost, nemá zdravotní pojištění ani zajištěné ubytování. Jeho jediným cílem je následná migrace do Německa. Z toho důvodu lze předpokládat, že žalobce by opatření případně uložená cizineckou policií nerespektoval. Finanční záruka žalobcem nabídnuta nebyla, a nelze ani předpokládat, že by ji mohl složit, neboť nedisponuje dostatečnými finančními prostředky. Žalovaná dále uvedla možná zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území a vyjádřila se, proč žádné z nich nepřichází u žalobce v úvahu. Důvěryhodnost žalobce byla dle žalované oslabena i tím, že vědomě a úmyslně nerespektuje uložené povinnosti a je zde obava, že by řádně nespolupracoval s českými orgány a mohl by mařit výkon správního vyhoštění. Zajištění na dobu 90 dnů žalovaná zdůvodnila předpokládanou složitostí přípravy výkonu správního vyhoštění, neboť bude nejprve třeba ověřit totožnost žalobce, zajistit vydání cestovního dokladu, přičemž poukázala na administrativní náročnost a zdlouhavost jednání se zastupitelským úřadem Alžírské demokratické a lidové republiky.

17. Zajištění pokládala žalovaná za zcela vhodné a přiměřené opatření vzhledem k tomu, že jiná mírnější opatření by byla s ohledem na povahu jednání žalobce nedostatečná. Není zde rovněž žádná překážka k vyhoštění, neboť Alžírsko je bezpečnou zemí. Žalovaná zohlednila rovněž to, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, na jejím území se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl žalobce vyživovací povinnost, většinu svého života žil v Alžírsku, kde má též veškeré vazby, a nebylo zjištěno, že by mu v domovské zemi hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

Posouzení žalobních bodů

18. Podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl
- a) ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
 - b) mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
19. Podle čl. I. 2 ochranného opatření MZ se s účinností ode dne 17. listopadu 2020 od 00:00 hod. nařizuje všem osobám, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14 dnech na území států, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1, před vstupem na území České republiky oznámit tuto skutečnost, a to vyplněním elektronického Příjezdového formuláře uvedeného v bodě III.4 vzdáleným přístupem, krajské hygienické stanici příslušné podle místa bydliště nebo ohlašovaného pobytu, předložit na vyžádání doklad o vyplnění elektronického Příjezdového formuláře (oznámení) při hraniční nebo pobytové kontrole a do 5 dnů od vstupu na území České republiky se na vlastní náklady podrobit RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2, a to pokud orgán ochrany veřejného zdraví v individuálních případech osob nerozhodl o jiných karanténních opatřeních v souladu se zákonem č. 258/2000 Sb. a o délce těchto opatření; to neplatí
- a) pro pracovníky mezinárodní dopravy, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem,
 - b) pro občany Evropské unie, včetně občanů České republiky, a cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem v Evropské unii, kteří tranzitují do 12 hodin přes Českou republiku, nebo cestují do nebo z České republiky na dobu nepřesahující 24 hodin z naléhavých zdravotních, rodinných, obchodních nebo pracovních důvodů,
 - c) pro akreditované členy diplomatických misí v České republice včetně soukromých služebních osob, držitele diplomatických pasů cestujících do České republiky za služebním účelem a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí, pokud jejich pobyt na území nepřekročí 14 dní,
 - d) pro osoby mladší 5 let,
 - e) pro občany České republiky, občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky s bydlištěm v České republice a pro cizince s oprávněním k pobytu nad 90 dnů vydaným Českou republikou, kteří se v rámci zájezdu s cestovní kanceláří nebo přes cestovní

agenturu zdržovali pouze v regionech uvedených v seznamu podle bodu III.1,

f) pro přeshraniční pracovníky, žáky a studenty, kteří za účelem výkonu práce nebo vzdělávání pravidelně alespoň jednou týdně oprávněně překračují státní hranici s Českou republikou do nebo ze sousedního státu.

20. Podle čl. I. 4 ochranného opatření MZ se s účinností ode dne 17. listopadu 2020 od 00:00 hod. nařizuje zákaz vstupu na území České republiky pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19 dle bodu III.1, a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto třetích zemích; to neplatí:

a) pro cizince s povolením k dlouhodobému nebo trvalému pobytu v zemích s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 dle bodu III.1,

b) pro držitele platného dlouhodobého víza, průkazu o povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu na území České republiky vydaných Českou republikou,

c) pro cizince, kterým bylo Českou republikou po 11. květnu 2020 vydáno krátkodobé vízum,

d) pro cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem v Evropské unii,

e) pro rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, občanů České republiky nebo občanů Evropské unie s bydlištěm na území České republiky,

f) je-li vstup těchto cizinců v zájmu České republiky, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem,

g) pro pracovníky mezinárodní dopravy, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem,

h) pro akreditované členy diplomatických misí v České republice včetně soukromých služebních osob, držitele diplomatických pasů cestujících do České republiky do 14 dní za služebním účelem a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí,

i) v naléhavých mimořádných situacích (potřeba poskytnutí plánovaných zdravotních služeb, plnění povinnosti uložené soudem, cesta na základě předvolání státního orgánu, výkon soudního rozhodnutí, úřední jednání, nezbytná péče o blízké rodinné příslušníky, kteří nejsou schopni se o sebe sami postarat, výkon práva péče o nezletilé dítě nebo styk s ním, jiné humanitární situace), pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem

j) pro cizince, který s občanem České republiky nebo s občanem Evropské unie s přechodným pobytem nad 90 dnů nebo trvalým pobytem v České republice, který v čestném prohlášení o partnerském vztahu přijal závazky uvedené v bodě I.5, má prokazatelný trvalý partnerský vztah, žije s ním prokazatelně ve společné domácnosti a bylo mu za účelem umožnění vstupu na území České republiky podle tohoto bodu vystaveno potvrzení Ministerstva zahraničních věcí.

21. Podle čl. I. 12 ochranného opatření MZ se s účinností ode dne 17. listopadu 2020 od 00:00 hod. nařizuje cizincům zajištěným podle § 27 zákona o Policii České republiky, nebo podle zákona o pobytu cizinců strpět provedení odběru biologického vzorku za účelem zjištění

přítomnosti onemocnění COVID-19 a poskytnout zdravotnickým pracovníkům potřebnou součinnost při provedení tohoto odběru v odběrovém místě poskytovatele zdravotních služeb nebo v zařízení pro zajištění cizinců;

22. Žalobce činí sporným naplnění obou důvodů, pro které byl žalovanou zajištěn, jakož i skutečnost, že nebyla zvolena pro žalobce mírnější forma spočívající v uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Nečiní sporným, že nelegálně vstoupil na české území, resp. na území Schengenského prostoru, ani to, že porušil ochranné opatření MZ. Soud se nejprve zabýval naplněním důvodu pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se v žalobě soustředil na nedostatečnost pouhého zjištění, že žalobce porušil ochranné opatření MZ, jako důvodu pro jeho zajištění. Má za to, že tato okolnost sama o sobě nepostačí k zajištění cizince, neboť nenaplnňuje znaky závažného narušení veřejného pořádku, jak je vykládáno konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o to, zda žalobce ochranné opatření MZ skutečně porušil, je třeba vycházet z dosud neověřeného tvrzení žalobce, že je Alžíránem, tedy státním příslušníkem tzv. třetí země ve smyslu čl. III. 2 ochranného opatření MZ.
23. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela z toho, že žalobce nerespektoval ochranné opatření MZ, neuvedla však již, jaký jeho článek žalobce svým jednáním porušil. Jen s obtížemi lze z odůvodnění dovodit, že jde o porušení čl. I. 4 ochranného opatření MZ, které zakazuje vstup na území České republiky občanům třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19 dle bodu III.1 (seznam těchto zemí je zveřejněn formou sdělení uveřejněného na internetových stránkách MZ) a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto třetích zemích se stanovenými výjimkami. Lze mít současně za nesporné, že žalobce nespadá do žádné kategorie osob pod písm. a) až j), pro které jsou z tohoto zákazu stanoveny výjimky. Žalovaná se sice nezabývala otázkou, zda by žalobci svědčila výjimka spočívající ve státní příslušnosti některé z třetích zemí, uvedených v seznamu uveřejněném MZ pro rozhodné období, přičemž ani ve správním spisu tento dokument není založen, což lze žalované vytknout, nicméně žalobce nečiní tuto okolnost spornou a soud nemá povinnost zabývat se touto otázkou z úřední povinnosti. Lze tedy mít za nesporné i to, že žalobce ochranné opatření MZ porušil tím, že přes zákaz vstoupil na území České republiky.
24. Byť není odůvodnění napadeného rozhodnutí plně přehledné z hlediska možnosti jednoznačně určit, které skutkové okolnosti naplnily jeden či druhý důvod pro zajištění žalobce, lze dovodit, že žalovaná neshledala naplnění důvodu pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pouze v tom, že žalobce porušil ochranné opatření MZ, nýbrž pro naplnění uvedeného důvodu zajištění považovala za rozhodné také to, že žalobce porušil právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na českém území, tedy že žalobce nedisponoval ani cestovním dokladem ani žádným pobytovým povolením, ač věděl, že nemůže takto bez dalšího na území České republiky, a potažmo Evropské unie, vstoupit. Soud nepochybuje o tom, že takové jednání je protiprávní a nežádoucí. Je však otázkou, zda jej lze označit za závažné porušení veřejného pořádku. Podobnou otázkou se zdejší soud již zabýval například v rozsudku ze dne 29. 9. 2020, č. j. 53 A 6/2020-40, přičemž ani v nyní projednávané věci nemá soud důvod na předmětnou právní otázku pohlížet jinak.
25. K výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publikované pod č. 2420/2011 Sb. NSS, na který odkázala i žalovaná v napadeném rozhodnutí, ve kterém se uvádí: „Rozšířený senát shrnuje, že při výkladu pojmu „veřejný

pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“ (podtržení doplněno krajským soudem). Pokud jde o samotné porušení právních norem týkajících se pobytu cizinců, rozšířený senát NSS ve stejném rozhodnutí rovněž uvedl, že „skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR“.

26. Dále Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-50, konstatoval, že: *„samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je proto třeba přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaným uvedené důvody (nelegální pobyt a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění) nelze samy o sobě kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky.“* Naopak jako porušení veřejného pořádku [byť ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu] bylo správními soudy shledáno jednání osoby, která kupříkladu:

- nerespektovala stanovenou dobu k odjezdu ze schengenského prostoru a zároveň k ní byl veden záznam v Schengenském informačním systému ze strany bezpečnostních orgánů Rakouské republiky, neboť tam byla odsouzena za drogový trestný čin (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013-62),
- opakovaně nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění ani poté, kdy bylo negativně rozhodnuto o jejích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, v nichž navíc vystupovala pod falešnou identitou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 9 Azs 81/2014-56),
- v minulosti nerespektovala dvě pravomocná a vykonatelná rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestovala z České republiky v dobách k tomu určených, v České republice pobývala od roku 2003 bez cestovního dokladu a vědomě a opakovaně uváděla nepravdivé údaje v rámci dřívějších správních řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015-45),
- opakovaně mařila výkon jak správního, tak soudního vyhoštění, uloženého v rámci trestního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 Azs 193/2015-29),
- nejen že pobývala na území České republiky nelegálně, ale zejména opakovaně páchala úmyslnou trestnou činnost, pro kterou byla pravomocně odsouzena, a byl jí rovněž uložen trest vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016-32) nebo
- vyhrožovala zabitím sociální pracovníci, ohledně čehož bylo vedeno trestní řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 10 Azs 299/2019-30).

27. Výše uvedený výčet ilustruje, že za závažné porušení veřejného pořádku nelze označit

každé nezákonné jednání cizince. Obecně lze žalované přisvědčit, že právní prostředky přijaté k ochraně veřejného zdraví jsou součástí veřejného pořádku České republiky. Ochanné opatření MZ je druhově opatřením obecné povahy podle § 68 zákona o ochraně veřejného zdraví, jehož účelem je zamezit zavlečení vysoce nakažlivých infekčních onemocnění ze zahraničí. Soud rovněž nesdílí poněkud zjednodušující pohled, kterým se žalobce snaží význam ochranných opatření podle § 68 zákona o ochraně veřejného zdraví bagatelizovat. Ochanné opatření MZ je svou povahou mimořádným opatřením, které bylo navíc přijato v době vyhlášeného nouzového stavu. Jeho přirovnání k běžným karanténním opatřením ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o ochraně veřejného zdraví proto není přiléhavé. Protiprávní jednání žalobce, spočívající v porušení zákazu vstupu pro občany Alžírsko, které by mohlo ohrozit zájem na ochraně společnosti před šířením onemocnění COVID-19, by tak bylo možné považovat za vážné narušení veřejného pořádku. Soud nicméně zdůrazňuje, že potřebu zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba hodnotit výlučně do budoucna, neboť jeho účelem je zabránit porušování veřejného pořádku, které hrozí, tedy nemá jít o trest za porušení povinnosti, kterého se žalobce dopustil. To na straně druhé nevylučuje (naopak se jedná o pravidelný postup), aby bylo přihlédnuto k jednání žalobce v minulosti a na základě toho byly učiněny úvahy o tom, zda je pravděpodobné, že žalobce bude v budoucnu svým jednáním ohrožovat veřejný pořádek.

28. V nyní posuzované věci se žalobce podrobil testu na SARS-CoV-2 podle čl. I. 12 ochanného opatření MZ poté, co byl zadržen cizineckou policií s negativním výsledkem, který žalovaná obdržela tentýž den, kdy bylo vydáno a žalobci oznámeno napadené rozhodnutí. Ve správním spisu je laboratorní zpráva o negativním výsledku testu žalobce založena bezprostředně za napadeným rozhodnutím. Není proto patrné, zda jím žalovaná disponovala již před vydáním napadeného rozhodnutí nebo až po jeho vydání. Tato otázka by byla podstatná i pro skutkový stav, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází. Na to, že jím patrně nedisponovala, lze usuzovat pouze z toho, že se o negativním výsledku testu na SARS-CoV-2 v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezminila. V nyní souzené věci to však není podstatné, neboť žalobce jako alžírský státní příslušník nemohl na území České republiky vstoupit ani, kdyby se testu na SARS-CoV-2 podrobil podle čl. I. 2 ochanného opatření MZ. Podstatné je, že se žalovaná nikterak nezabývala tím, jak konkrétně by mohl žalobce v budoucnu narušit veřejný pořádek. Žalovaná nezminila ani to, že v předmětném období platil na území České republiky nouzový stav.
29. Jistě nelze vycházet z toho, že každý cizinec, který poruší ochanné opatření vydané podle § 68 zákona o ochraně veřejného zdraví, bude zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to ani ve spojení s porušením povinností mít cestovní doklad a pobytový titul (z recentní judikatury srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 1 Azs 431/2020-24, bod 15). V takovém případě totiž ještě nelze dovodit aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Pokud tedy žalovaná blíže nekonkretizovala ohrožení zájmů společnosti v uvedeném smyslu a pouze obecně konstatovala porušení ochanného opatření MZ, nemůže soud shledat důvod pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za naplněný. Tato skutečnost soudu brání posoudit, zda je tento důvod pro zajištění dán, neboť z rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem by žalobce mohl v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
30. Pokud se rozhodnutí o zajištění opírá o více důvodů, pak důvodnost žaloby ve vztahu k jednomu z důvodů vede ke zrušení napadeného rozhodnutí pouze v tomto rozsahu,

nikoliv ke zrušení rozhodnutí jako celku (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2015, č. j. 44 A 41/2015-16, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017-36). Soud se proto dále zabýval zákonností rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

31. Žalobce proti tomuto důvodu zajištění namítá, že nebylo žalovanou zjištěno více, než že jeho pobyt byl „prostým“ nelegálním pobytem, že zde nebyly žádné konkrétní důvody domnívat se, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nebude spolupracovat se žalovanou a českými orgány. V tomto směru však soud pokládá napadené rozhodnutí za odůvodněné v potřebném rozsahu a kvalitě. Smyslem tohoto důvodu zajištění je zabránit maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. V předmětném ustanovením jsou pak uvedeny příkladmo skutečnosti, které o takovém jednání svědčí. Obecně je třeba vycházet z toho, že, není-li množina možných jednání, kterými je naplněna hypotéza právní normy, uzavřena, musí ostatní podobná jednání splňovat požadavek typové závažnosti srovnatelné s těmi, která uvedena jsou. Žalovaná vyšla z těch skutečností, které žalobce sám v průběhu výsledku uvedl, tedy především, že žalobce má na území České republiky, resp. Evropské unie, nulové zázemí. Nemá zde žádného rodinného příslušníka, žádný majetek, zdravotní pojištění, prostředky k zajištění obživy či ubytování. Žalobce výslovně uvedl, že nemá finanční prostředky na to, aby složil případnou finanční záruku jako případně v úvahu připadající mírnější opatření.
32. Z žalobcova příběhu je rovněž patrné, že vědomě cestoval bez cestovního dokladu, tudíž mu muselo být jako vysokoškolsky vzdělané osobě jasné, že se dopouští opakovaně nelegálního překračování státních hranic. Žalovaná v tomto směru formulovala zcela jednoznačnou a předchozím žalobcovým jednáním podloženou obavu, že žalobce by po případném propuštění pokračoval k cíli své cesty, tedy do Německa, resp. do Francie a neměla pochyb ani o tom, že by se dobrovolně správnímu vyhoštění do domovské země nepodrobil. I soud je přesvědčen o tom, že by se žalobce svého snu (dostat se do Německa a pak do Francie) nevzdal poté, co absolvoval zcela evidentně dlouhou a strastiplnou cestu téměř až k cíli cesty. Žalobce opakovaně při výsledku uvedl, že chce žít ve Francii jako cílové zemi. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že současně uvedl, že hodlá žádat o azyl v České republice. Obavy žalované o tom, že by žalobce mařil či ztěžoval výkon rozhodnutí o vyhoštění, tedy byly vybudovány na zcela reálných základech.
33. Žalobce rovněž uvedl, že veškeré jeho zázemí je v domovské zemi a že se toliko rozhodl, aniž by uvedl jiné než ekonomické důvody, že bude žít v Evropě, konkrétně ve Francii. Neuvedl rovněž žádné skutečnosti, které by vzbuzovaly obavy o jeho další osud po návratu do domovské země. Za takovou obavu vzbuzující informaci nelze dle názoru soudu považovat obecný poukaz na povinnost podrobit se po návratu vojenské službě, neboť jde o státoobčanskou povinnost, přičemž žalobce neuvedl, že by služba v armádě odporovala jeho víře či jinému přesvědčení a současně, že není takovým osobám umožněno vykonat například náhradní službu civilní. Stejně tak nelze za reálnou obavu považovat skutečnost, že bude žalobce postižen za to, že cestoval do Evropy. Žalobce ani v žalobě nijak blíže nerozvádí tuto obavu a nespecifikuje případnou nepřiměřenost či krutost postihu. V žalobě rovněž neuvádí nic, co by bylo v nesouladu s jeho předchozím tvrzením před žalovanou, tedy že mu v domovské zemi obecně žádné skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců nehrozí a že se do ní vrátit může, na čemž nic nemění, že se do ní žalobce vrátit nechce.
34. Soud si rovněž nemohlo nepovšimnout, že se žalobce podle svých slov na území Evropské unie již jednou dostal, a to konkrétně do Řecka, které je tzv. první bezpečnou zemí pro

případ, že hodlal požádat v Evropské unii o azyl. Skutečnost, že později Evropskou unií opět opustil, když se vydal do Albánie, poněkud oslabuje věrohodnost žalobceva příběhu o cestě za azylem v bezpečné zemi a spíše svědčí o verzi, že jediným cílem žalobce bylo a patrně stále je dostat se do Francie. Pokud jde o neuložení zvláštních opatření jako alternativy k zajištění, nevznáší žalobce žádné konkrétní výhrady, toliko v obecné rovině poukazuje na nepříjatelnost úvahy žalované o nepoužitelnosti využití institutu zvláštních opatření. V této souvislosti soud žalobci připomíná, že řízení před správním soudem je až na několik málo výjimek ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita žaloby proto předurčují obsah, rozsah a hloubku, v jaké se soud bude žalobním bodem zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

35. Za situace, kdy žalobce nevznáší konkrétní výhrady proti úvahám žalované, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsaženy jsou, postačí reagovat rovněž pouze v obecné rovině. Žalovaná se vyjádřila k jednotlivým zvláštním opatřením v postačující míře, přičemž uvedla sice stručně, avšak výstižně, proč k jednotlivým zvláštním opatřením neshledala důvod, resp. shledala, že by nebyla v případě žalobce účinná. Se závěry žalované soud souhlasí a nadto připomíná, že podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování mj. neuloží, jde-li o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. V nyní posuzované věci žalobce jednoznačně vyjevil svůj úmysl pokračovat ve své cestě dále do Německa, resp. do Francie a hypotéza citované normy byla proto naplněna. Tímto ustanovením žalovaná sice neargumentovala, když vysvětlila, z jakých důvodů nelze k alternativním opatřením přistoupit, nicméně právní úprava jí i takový postup umožňovala. Ze všech uvedených skutečností má soud za to, že zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo důvodné, podložené skutkovými zjištěními a tomu odpovídajícími úvahami. Tento žalobní bod není důvodný.
36. Soud tedy s ohledem na výše uvedené a s poukazem na ustálenou judikaturu (viz bod 30) přistoupil ke zrušení pouze té části výroku napadeného rozhodnutí, podle níž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ve zbytku, tj. ve vztahu k druhému důvodu zajištění žalobce, tedy podle § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona, pak žalobu zamítl, neboť v tomto ohledu žalobou napadené rozhodnutí v soudním přezkumu obstálo, neboť bylo vydáno v souladu se zásadou proporcionality zásahu veřejné moci do osobní svobody i zásadou subsidiarity zajištění ve vztahu k tzv. zvláštním opatřením. Žalovaná tyto individuální okolnosti řádně zohlednila a svůj závěr o nezbytnosti zajištění žalobce dostatečně konkrétně odůvodnila.
37. Soud napadené rozhodnutí v daném rozsahu toliko zrušil (bez vrácení věci žalované k dalšímu řízení), neboť není důvodu k pokračování v řízení, když žalobce jinak byl [nehledě na pochybení při aplikaci § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] zajištěn v souladu se zákonem. Za této situace je napadené rozhodnutí po oddělení nezákonné části plně způsobilé vyvolávat jím předpokládané účinky, tj. omezit po stanovenou dobu osobní svobodu žalobce. Na napadené rozhodnutí je třeba i po vydání tohoto rozsudku nahlížet jako na pravomocné a zákonné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Vzhledem k tomu, že jeden ze zákonných důvodů pro zajištění žalobce v řízení před soudem obstál, zrušil soud napadené rozhodnutí pouze v rozsahu zjištěného pochybení a ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že procesní úspěch a neúspěch účastníků tohoto řízení je shodný, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
40. Usnesením ze dne 3. 12. 2020, č. j. 44 A 37/2020-17, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).
41. Ustanovený zástupce žádal přiznání odměny za zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby, a to za přípravu a převzetí zastoupení a dále za sepsí doplnění žaloby. Soud však nemohl pominout, že šlo o zástupce ustanoveného soudem, přičemž výběr tohoto zástupce nebyl náhodný, ale byl učiněn na přání žalobce a nepřímo i na přání samotného zástupce (součástí původní blanketní žaloby bylo jeho čestné prohlášení ze dne 25. 11. 2020, že je s případem žalobce obecně obeznámen a je připraven přijmout jeho zastoupení). Za situace, kdy zástupce žalobce takto sám iniciativně převzal zastoupení žalobce, je třeba na úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nahlížet jako na úkon právní služby provedený zcela mimo rámec tohoto řízení, a to na náklady samotného zástupce žalobce v rámci jeho setrvale uplatňované podnikatelské strategie (jež je soudu zřejmá z jiných řízení) spočívající ve vyhledávání klientů v zařízeních pro zajištění cizinců za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu bez ohledu na výsledek řízení [srov. § 35 odst. 10 větu první za prvním středníkem s. ř. s.]. Z tohoto důvodu soud uznal za relevantní úkon právní služby toliko sepsí doplnění žaloby, naproti tomu za úkon spočívající v převzetí zastoupení zástupci žalobce odměna nenáleží.
42. Soud proto přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování ve výši 4 114 Kč, která je tvořena odměnou advokáta za jeden účelný úkon právní služby po 3 100 Kč [sepsí doplnění žaloby; § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a z jedné paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 714 představující 21 % DPH.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. ledna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně